

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/1016/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414204821
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6414204821.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a členov senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci navrhovateľa C. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. č. XXX, zastúpený AK JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho č. 29, Košice, IČO: 47 234 466 proti odporcovi POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 569,30 € s prísl. o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 9C 64/2014-23 zo dňa 12. 06. 2014 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol: „Z predložených listinných dôkazov navrhovateľa mal súd za to, že navrhovateľ ako dlžník a odporca ako veriteľ uzatvorili dňa 4.9.2006 zmluvu o úvere v zmysle, ktorej poskytol odporca navrhovateľovi sumu pred zavedením meny euro 16.000 Sk / 531,10,- € /. Navrhovateľ sa zaviazal poskytnutý úver uhrádzať formou mesačných splátok 12 x po 2.620,- Sk počnúc dňom 27.9.2006. Podľa navrhovateľa titulom splátok za poskytnutý úver v prospech odporcu uhradil sumu 1.100,40,- € formou dojednaného splátkového kalendára / čl. 5 spisu /. Keďže navrhovateľ považuje takto uzatvorenú zmluvu za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov / § 4 ods. 2. Zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy / jedná sa o úver bezúročný a bez poplatkov. Výška bezdôvodného obohatenia na strane odporcu predstavuje rozdiel medzi poskytnutým plnením t.j. 1.100,40,- € a istinou úveru vo výške 531,10,- € t.j. sumu 569,30,- €. Navrhovateľ pred podaním návrhu na začatie konania vyzval odporcu k dobrovoľnému plneniu výzvou zo dňa 7.4.2014 a určil termín dobrovoľného plnenia do dňa 10.4.2014 a preto uplatnil odo dňa nasledujúceho t.j. 12.4.2014 do budúca tiež nárok na priznanie príslušného úroku z omeškania. Odporca vo svojom vyjadrení namietal, že takto uzatvorená zmluva má charakter spotrebiteľskej zmluvy a tiež vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku s tým, že k premlčaniu došlo dňom 30.11.2009. Právny zástupca navrhovateľa v písomnom vyjadrení zo dňa 12.6.2014 uvádzal, že zákon o spotrebiteľských úveroch platný a účinný počnúc dňom 1.10.2011 / 258 /2011 Z.z. / už od svojho počiatku určoval povinnosť v spotrebiteľských zmluvách označiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, pokiaľ tomu tak nie je, úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Podľa právneho zástupcu navrhovateľa úverová zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania bola uzavretá v r. 2006 t.j. 5 rokov od etablovania odporcu ako poskytovateľa úverov na trhu, ktorý dlhodobo ignoroval zákonné povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov a preto takéto konanie na strane odporcu je konanie úmyselným a je nutné s odkazom na ustanovenie § 107 ods. 2

Občianskeho zákonníka aplikovať premlčaciu lehotu v trvaní 10 rokov odo dňa kedy k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu došlo.

Oboznámením sa s predmetnou zmluvou o úvere je nutné konštatovať, že predmetná zmluva má charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka...

V čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy medzi účastníkmi konania zákon č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení Zákona SNR č. 71/1986 o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov ustanovení § 4 ods. 2 určoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Súd oboznámením sa s predloženou zmluvou o úvere uzatvorenou medzi účastníkmi konania konštatuje, že táto zmluva o úvere okrem všeobecných náležitostí, údaj týkajúci sa ročnej percentuálnej miery nákladov neobsahuje a preto zmluvu je nutné považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Súd mal za preukázanú tiež skutočnosť, že posledná úhrada dojednanej splátky zo strany navrhovateľa ako dlžníka v prospech odporcu bola realizovaná 30.11.2007, ktorú skutočnosť potvrdzoval odporca predloženým prehľadom splátok a žiadnym spôsobom ju nespochybňoval vo svojom vyjadrení ani odporca. Navrhovateľ vyčíslil bezdôvodné obohatenie prijaté na strane odporcu sumou rozdielu istiny z titulu poskytnutého úveru vo výške 531,10,- € / 16.000,- Sk / a výškou uhradených splátok navrhovateľom v sume 1.100,40,- €.

Z dokazovania a to preskúmaním predloženej zmluvy súd konštatuje, že zmluva má charakter zmluvy spotrebiteľskej, na ktorú je nutné aplikovať vyššie citované ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy / Zák. č. 258/2001 Z.z. /. Súd konštatuje, že uzatvorená zmluva o úvere neobsahuje vyčíslenú ročnú percentuálnu mieru nákladov a preto je takto uzatvorenou zmluvou o úvere nutné považovať za úver spotrebiteľský, ktorý je bezúročným a bezpoplatkovým.

Prvostupňový súd nárok posudzoval podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 100 ods. 1. Občianskeho zákonníka, § 107 ods. 1,2 Občianskeho .

Odporca v konaní však vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku. Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon pod sankciou neplatnosti, nemožno túto dobu v občianskoprávných vzťahoch zmeniť ani dohodou strán. Jej uplynutím dochádza k právnym účinkom premlčania / zníženie možnosti vynúteného splnenia práva /. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka upravuje všeobecnú premlčaciu dobu a ustanovenie § 107 ods. 1, 2 upravuje premlčaciu dobu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Predmetné ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka ustanovuje pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia kombinovanú premlčaciu dobu a to subjektívnu a objektívnu. Začiatok ich plynutia je ustanovený odlišne a odlišný a od seba nezávislý a je aj ďalší priebeh ich plynutia ako i samotné skončenie. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. I keď v konaní takúto skutočnosť navrhovateľ žiadnym spôsobom nedeklaroval t.j. súdu neuvádzal, kedy sa reálne dozvedel, že na strane odporcu došlo k bezdôvodnému obohateniu súd s odkazom na ďalej uvedené skutočnosti pre rozhodnutie vo veci samej určenia počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby nepovažoval za rozhodné. Naopak pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby a to ako 3 - ročnej tak i 10 ročnej pre prípad úmyselného bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia reálne a skutočne došlo. Podľa tvrdení navrhovateľa prijatím bezdôvodného obohatenia na strane odporcu došlo i titulu prijatých splátok nad rámec istiny úveru, ktorá posledná úhrada bola realizovaná dňa 30.11.2007. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je dôležité zohľadniť kedy mal navrhovateľ možnosť vykonať právo bez zreteľa na to, že ako oprávnená osoba mohol právo subjektívne posúdiť resp. či ako oprávnený vedel, resp. nevedel o svojom práve, čo mohol učiniť najneskôr dňa 30.11.2007. Právo mohlo byť prvý krát vykonané vtedy, ak sa stalo spôsobilým na žalobu t.j. keď možno podať návrh na začatie súdneho konania, deň od ktorého začína plynúť premlčacia doba je totožný s dňom keď možno po prvý raz podať návrh na začatie konania bez nebezpečenstva, že bude zamietnutý súdom pre predčasnosť. V prejednávanej veci preto počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je určovaný dňom bezprostredne nasledujúcim najneskôr po dni kedy došlo k úhrade poslednej splátky t.j. zo strany navrhovateľa v prospech odporcu t.j. 30.11.2007. Objektívna premlčacia doba na

uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia navrhovateľovi v trvaní troch rokov, uplynula dňa 30.11.2010 a návrh na začatie súdneho konania podal dňa 17.4.2014. Keďže obe premlčacie doby sú od seba nezávislé čo do svojho plynutia ako i počiatku skončením plynutia niektorej z nich, sa právo premlčuje bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu / subjektívnu /.

Keďže súd nepovažoval bezdôvodné obohatenie získané na strane odporcu za bezdôvodné obohatenie získané úmyselne a v takom prípade je možnosť aplikácie objektívnej premlčacej doby v trvaní 10 rokov, vzhľadom na vznesenú námietku odporcu nárok navrhovateľa v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. Súd uvádza, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukazoval úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane odporcu i keď tvrdil, že odporca dlhodobo ignoroval zákonnú povinnosť v zmluvách o úveroch uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov a takéto jeho konanie je preto potrebné hodnotiť ako konanie úmyselné, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, k čomu súd poznamenáva, že okrem takýchto tvrdení, úmysel na strane odporcu navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukazoval. Občiansky zákonník ani iný občianskoprávny predpis pojem a podstatu úmyselného konania nevymedzuje a je nutné vychádzať z právnych teórií a úpravy zavinenia obsiahnutých v trestnom zákone. V prípade bezdôvodného obohatenia o priamy úmysel sa jedná vtedy, pokiaľ ten kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne bezdôvodné obohatenie získať chcel. O úmysel nepriamy sa jedná, pokiaľ ten, kto sa na úkor iného obohatil vedel, že svojím konaním môže obohatenie, ktoré mu nepatrí získať a s týmto následkom bol pre prípad, že nastane i uzročený. I keď možno predpokladať, že odporca označený v konaní ako poskytovateľ úveru mohol minimálne vedieť, že neuvedením výšky ročnej úrokovej miery nákladov v spotrebiteľskej zmluve sa vystavuje novej sankcii, že nebude môcť požadovať od navrhovateľa ako spotrebiteľa úroky z úveru a iné poplatky, takéto konanie na strane odporcu nie je možné kvalifikovať ako úmysel, získať bezdôvodné obohatenie, naopak navrhovateľ, ktorého predmetom činnosti bolo poskytovanie spotrebiteľských úverov sa vystavoval možnému riziku, že poskytnuté úvery sa stanú bezúročnými a bezpoplatkovými, čo je v priamom rozpore so zámermi odporcu ako poskytovateľa úverov za náležitú odplatu, resp. dohodnutý úrok.“

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol tak, že túto odporcovi napriek tomu, že bol v konaní úspešný, nepriznal keďže odporca nárok na náhradu trov konania neuplatnil.

Proti rozsudku podal v zákonnej 15-dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta práv OSP) odvolanie navrhovateľ. Odvolanie podal podľa § 205 ods. 2 písm. a/ OSP, a to konkrétne podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, nakoľko súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal zrušiť prvostupňové rozhodnutie a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo zmeniť rozhodnutie a vyhovieť návrhu.

Odvolateľ uviedol, že preukázal, že na strane žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, nakoľko tento dlhodobo ignoroval zákonné povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov v zmluvách, čo je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie plnenia bez právneho dôvodu. O úmysle „profesionála“, podnikateľa v danej oblasti, využiť nevedomosť, prípadne naliehavú potrebu spotrebiteľa disponovať finančnými prostriedkami svedčí aj výška odplaty, ktorá je dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi a to vo výške 96,5% ročne s poskytnutých finančných prostriedkov. Prvostupňový súd tým, že uviedol, že odporca mohol, resp. mal vedieť, že neuvedením obligatórnych náležitostí v zmluvách sa poskytnuté úvery stávajú bezúročnými a bez poplatkov, predpokladal vedomosť odporcu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti svojich úverov, avšak toto nepovažoval za úmyselné prijímanie bez právneho dôvodu, s čím sa navrhovateľ nestotožňuje. Odporca sa „riziku“, že úver sa stane bezúročným a bez poplatkov vystavoval a vystavuje pravidelne tým, že jeho zmluvy nie sú v súlade s príslušnou právnou úpravou. V prípade odporcu nejde o riziko, že nebude mať nárok na úroky a poplatky za ním poskytnuté plnenie, zákon totiž jasne uvádza, kedy sú takéto úvery považované za bezúročné a bez poplatkov, a preto, ak odporcom predformulované zmluvy neobsahujú obligatórne náležitosti, stávajú sa ex lege bezúročnými a bezpoplatkovými. Jedinou možnosťou, kedy by mohol takéto plnenie bez právneho dôvodu odporca prijať a zároveň si ho ponechať, je situácia, keď sa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ním prijatého premlčí a on vznesenie námietku premlčania. Konanie odporcu však treba považovať za úmyselné.

Uviedol, že prvostupňový súd nesprávne aplikoval ustanovenia Trestného zákona o úmysle, pričom prvostupňový súd neuviedol, prečo sa rozhodol aplikovať na daný právny problém ustanovenia Trestného zákona o priamom úmysle a nie o úmysle nepriamom.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že navrhovateľ nepreukázal úmyselné konanie odporcu, a akýkoľvek dôkaz o úmysle odporcu vo vyjadrení absentuje. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku prvostupňového súdu (ust. § 219 ods. 2 OSP). V súdnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie o veci. Dôvody, pre ktoré tak urobil, správne a podrobne rozobral v odôvodnení rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Po preskúmaní veci v medziach daných odvolaním navrhovateľa odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd správne rozhodol, keď návrh zamietol, keďže navrhovateľ právne relevantným spôsobom nepreukázal, že zo strany odporcu išlo v danom prípade o úmyselné obohatenie sa. Pokiaľ odvolateľ uvádzal, že sa nestotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, ktorý na daný občianskoprávny vzťah aplikoval ustanovenie Trestného zákona o úmysle, odvolací súd udáva, že prvostupňový súd neaplikoval ustanovenia Trestného zákona. Pokiaľ ide o úmysel, tento nie je ako pojem bližšie špecifikovaný v Občianskom zákone, je definovaný Trestnom zákone. Prvostupňový súd správne vychádzal z pojmového vymedzenia uvedeného v Trestnom zákone, ktorý aj v súlade so všeobecným výkladom.

Zavinenie je definované, ako vnútorný psychický vzťah človeka, jednak k vlastnému protiprávnemu konaniu (porušeniu právnej normy), a jednak k výsledku tohto protiprávneho konania, ktorý má za následok trestnú alebo civilnoprávnu zodpovednosť. Zavinenie môže byť: úmyselné (vôľa porušiť právnu normu), kde úmysel môže byť priamy, alebo nepriamy. Prvostupňový súd aj správne uviedol, že pokiaľ ide o úmysel priamy, pri bezdôvodnom obohatení je daný vtedy, pokiaľ ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a bezdôvodné obohatenie získať chcel, zároveň uviedol, že o úmysel nepriamy sa jedná, pokiaľ ten, kto sa na úkor iného obohatí vedel, že svojim konaním môže obohatenie, ktoré mu nepatrí získať, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Prvostupňový súd správne konštatoval, že možno predpokladať, že odporca ako poskytovateľ úveru mohol minimálne vedieť, že neuvedením výšky ročnej úrokovej miery nákladov v spotrebiteľskej zmluve sa vystavuje novej sankcii, že nebude môcť požadovať od navrhovateľa, ako spotrebiteľa úroky z úverov a iné poplatky - takéto konanie však nemožno kvalifikovať ako úmysel získať bezdôvodné obohatenie, ale naopak poskytovateľ úveru sa vystavoval možnému riziku, že poskytnuté úvery sa stanú bezúročnými a bez poplatkov.

Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že by odporca mal úmysel bezdôvodne sa obohatiť vo vzťahu k plneniu vyplývajúcej zo zmluvy uzavretej účastníkmi konania, a že by tento úmysel existoval v čase získania bezdôvodného obohatenia. K preukázaniu úmyslu na strane odporcu bezdôvodne sa obohatiť nepostačuje len tvrdenie a skutočnosť, že odporca v čase uzavretia zmluvy neuviedol v zmluve RPMN, týmto nie je preukázaný úmysel odporcu obohatiť sa. Navrhovateľka mala možnosť oboznámiť sa s právnymi predpismi, teda mala možnosť nepovolené úroky, či poplatky nezaplatiť.

Ani dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti odporcu uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov v jeho zmluvách o úveroch uzatvorených so spotrebiteľmi nepreukazuje jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Tak ako uviedol prvostupňový súd odporca, ktorého predmetnom činnosti bolo poskytovanie spotrebiteľských úverov sa vystavoval možnému riziku, že poskytnuté úvery sa stanú bezúročnými a bez poplatkov, a teda táto skutočnosť tak ako uviedol prvostupňový súd je v priamom rozpore so zámermi odporcu ako poskytovateľa úverov za náležitú odplatu, resp. za dohodnutý úrok požičiavať finančné prostriedky. Účastníci uzatvorili zmluvu o úvere dňa 04. 09. 2006. V konaní bolo nesporné, že išlo o zmluvu uzatvorenú v súlade so zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a že táto v súlade s § 4 ods. 2 písm. d/ neobsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov, spotrebiteľský úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov. Tieto skutočnosti správne prvostupňový súd konštatoval, tiež nebolo sporé, že posledná úhrada dojednanej splátky zo strany navrhovateľa, ako dlžníka v prospech odporcu bola realizovaná 30. 11. 2007. A keďže navrhovateľ nepreukázal úmysel odporcu získať bezdôvodné obohatenie od navrhovateľa, správne prvostupňový súd potom aplikoval ust. § 107 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky odo dňa, keď k nemu došlo, a teda ak k poslednému takémuto plneniu došlo úhradou dňa 30. 11. 2007, potom lehota uplynula dňa 30.. 11. 2010 a návrh bol podaný dňa 17. 04. 2014.

V 10 ročnej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí teda, keď povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne, a potom by si ho úmyselne ponechal.

Navrhovateľka právne relevantným spôsobom nepreukázala, že sa na daný prípad vzťahuje objektívna desaťročná premlčacia lehota, a keďže žiadne iné tvrdenia vo vzťahu k existencii úmyslu na strane odporcu, bezdôvodne sa na jej úkor obohatiť v konaní neprodukovala a nepreukázala, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu, ktorým okresný súd žalobu pre premlčanie uplatneného nároku zamietol, je vecne správne.

Odvolací súd uvádza, že procesné právo podmieňuje úspech účastníka v konaní unesením dvoch procesných bremien - bremena tvrdenia a dôkazným bremenom. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a dôkazného bremena je ust. § 120 ods. 1 OSP, podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý je určený výsledkom vykonaného dokazovania, pričom dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nebolo preukázané je nepriaznivé rozhodnutie pre toho účastníka konania, ktorý neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení.

V danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval keď zamietol návrh. Dôvody, pre ktoré tak urobil, okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 OSP v nadväznosti na ust. § 142 ods. 1 OSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. V odvolacom konaní si úspešný odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto odvolací mu náhradu trov odvolacieho konania súd nepriznal.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.